USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Z. N.,** zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje,** se sídlem Přerov, U Výstaviště 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 17. 12. 2021, č. j. 72 A 23/2019 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalobce v průběhu roku 2017 odcestoval ze země původu do Turecka, a následně do Bulharska, kde požádal o mezinárodní ochranu. S pomocí převaděčů se snažil dostat do Francie, ale na českém území byl zadržen hlídkou Policie České republiky. Žalovaná jej rozhodnutím ze dne 26. 4. 2019, č. j. KRPM-52322-23/ČJ-2019-140022, podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila na 30 dní za účelem předání do Bulharska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019, č. j. KRPM-52322-47/ČJ-2019-140022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná

podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce o 22 dní.

[2] Žalobu proti rozhodnutí o prvotním zajištění Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, rozsudkem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 72 A 20/2019 - 26, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019 - 26, rovněž zamítnuta.

[3] Žalobce brojil u krajského soudu žalobou také proti napadenému rozhodnutí; i tuto žalobu krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce zmínil existenci překážek předání do Bulharska, spočívajících v systémových nedostatcích azylového řízení v rámci doplnění žaloby proti rozhodnutí o prvotním zajištění, po vydání napadeného rozhodnutí. Tuto námitku přitom již (jako nedůvodnou – pozn. NSS) vypořádal Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 226/2019 - 26, přičemž krajský soud neměl důvodu se od zde vyslovených právních názorů odchýlit. V mezidobí nedošlo ke změnám v evropském azylovém systému ani ke změně judikatury; Nejvyšší správní soud naopak v rozsudku ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020 - 40, aproboval postup žalované, která se podrobně zabývala tvrzenými systémovými nedostatky azylového systému v Bulharsku a dospěla k závěru, že na úrovni Evropské unie nebylo k datu 18. 12. 2019 žádného stanoviska, které by deklarovalo (závažné) systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Nadto, jak již bylo uvedeno v rozsudku č. j. 1 Azs 226/2019 - 26, žalobce vznesl námitku systémových nedostatků už v žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně, přičemž krajský soud rozsudkem ze dne 16. 8. 2019, č. j. 63 Az 29/2019 - 35, rozhodl, že předání žalobce do Bulharska bylo možné a tomuto postupu systémové nedostatky nebránily (proti tomuto rozsudku žalobce kasační stížnost nepodal). Krajský soud uzavřel, že tvrzení žalobce o systémových nedostatcích azylového systému jsou zcela obecná, a že žalobce neuvedl nic konkrétního ke své osobě, co by vyvolalo důvodné pochybnosti a aktivovalo povinnost správního orgánu nebo soudu pokračovat v dokazování. Poznamenal, že neprovedl jako důkaz zprávu Bulharského helsinského výboru z roku 2019 („*Country report 2019*“), protože s ohledem na odůvodnění rozsudku nebyla způsobilá prokázat tvrzení žalobce o potřebné intenzitě špatného zacházení s uprchlíky k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud tak shledal postup žalované za přezkoumatelný, dostatečný a zákonný.

[4] Proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvod podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Upozornil, že v žalobě vytkl napadenému rozhodnutí faktickou absenci vyhodnocení možnosti svého předání do Bulharska podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. S vypořádáním této námitky krajským soudem nesouhlasil a trval na tom, že „*nebylo možné nevypořádat konkrétní námitky, které do své žaloby vtělil*“. Žalovaná nesprávně přistoupila k předání stěžovatele jako k předání do „*standardního*“ členského státu a vůbec nevyhodnotila specifika bulharského azylového systému a situaci žadatelů, ačkoliv se jedná o „*nikoliv zřídka traktované téma*“. V této

souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, podle kterého se i v řízení o zajištění cizince musí správní orgán vždy *ex officio* zabývat případnou existencí systémových nedostatků v zemi, kam má být cizinec předán. V případě Bulharska je situace natolik vypjatá, že bylo povinností žalované otázku případné existence systémových nedostatků v bulharském azylovém systému posoudit z úřední povinnosti. Stěžovatel konečně uvedl, že nepřípustné podmínky bulharského azylového řízení dokládal zprávou Bulharského helsinského výboru z roku 2019. Krajský soud se však odmítl zabývat výtkami k azylovému řízení a předložené důkazy neprováděl, což má za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se po posouzení přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zabývá podle § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 1. 4. 2021 otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení tohoto soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud se prakticky totožnou kasační argumentací jako v nynější věci zabývá již poněkolikáté. Fakticky shodnými námitkami se zabýval zejména v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Azs 226/2019 - 26 (kasační stížnost stěžovatele proti rozhodnutí o „prvotním“ zajištění), či například v rozsudku ze dne 17. 1. 2020, č. j. 1 Azs 385/2019 - 21. Jak tedy Nejvyšší správní soud již mnohokráte vysvětlil, pokud cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (viz zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, bod [21]). Požadavky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění (o které jde v nynější věci) navíc nejsou totožné jako v případě rozhodnutí o prvotním zajištění. Rozhodnutí o prodloužení zajištění obsahově navazuje na rozhodnutí o zajištění, a okolnosti vydání prvotního rozhodnutí o zajištění tak není nezbytné znovu detailně popisovat. Postačí odůvodnění, ze kterého bude jasné, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění, a proč je tedy nutné trvání zajištění prodloužit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, č. 2936/2013 Sb. NSS, bod [37]).

[9] Také k podmínkám azylového řízení v Bulharsku se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát, přičemž neshledal, že by Bulharsko nebylo schopno žadatelům o mezinárodní ochranu zajistit adekvátní podmínky (viz například rozsudky ze dne

28. 4. 2020 č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020 - 40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs 226/2019 - 26).

[10] Přijatelnost kasační stížnosti nemohla založit ani námitka týkající se neprovedení důkazu (zprávy Bulharského helsinského výboru z roku 2019). Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, účastníci řízení mají právo skutkově a právně argumentovat a k prokázání svých tvrzení navrhovat důkazy, čemuž odpovídá povinnost soudu se s touto argumentací vypořádat, tedy rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, a pokud důkaz neprovede, tak vyložit, z jakých důvodů tak učinil (viz rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72, či ze dne 28. 4. 2022, č. j. 8 Afs 315/2019 - 53). Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud v tomto směru dopustil hrubého pochybení, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel sice tvrdí, že neprovedení předložené zprávy jako důkazu má za následek *„zjevnou nezákonnost rozsudku“*, z jeho argumentace však není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů by závěry krajského soudu týkající se situace v Bulharsku neobstály (tj. jaké další soudem nezohledněné skutečnosti plynoucí z navrženého důkazu by zpochybnily správnost učiněných závěrů).

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[12] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch a procesně úspěšné žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[13] V řízení o žalobě byl krajským soudem stěžovateli ustanoven opatrovníkem advokát Mgr. Ladislav Bárta (viz usnesení krajského soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 72 A 23/2019 - 51). Jeho ustanovení platilo i pro řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 *in fine* s. ř. s.). V takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (viz § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Ustanovený opatrovník učinil ve věci jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby náleží opatrovníkovi stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 3 400 Kč. Uvedená částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. ledna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu